

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Cdo/260/2021
Identifikačné číslo spisu: 8113235755
Dátum vydania rozhodnutia: 23.02.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Nora Halmová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:8113235755.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Ľ. U., bývajúcej v C., H. X, zastúpenej JUDr. Vladimírom Vólčkom, advokátom so sídlom v Košiciach, Mlynská 27, proti žalovanému I. V. B., bývajúcemu v G. T. D., U. X. I. XXXX/XX, zastúpeného JUDr. Emíliou Šimkulákovou, advokátkou so sídlom v Spišskej Novej Vsi, Starosaská 6, o zaplatenie 12.737,19 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 20 C 99/2013, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 23. marca 2021 sp. zn. 6 Co 40/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie odmieta.

Žalobkyni priznáva nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Žalobkyňa sa žalobou, doručenu súdu 9. decembra 2013, domáhala nároku na zaplatenie sumy 12.737,19 eur s príslušenstvom. Uplatnený nárok odôvodnila tým, že po nadobudnutí rodinného domu začala s jeho rekonštrukciou. So žalovaným sa dohodla na občianskej výpomoci pri rekonštrukcii tak, že tento zabezpečí za najvýhodnejšie ceny potrebný stavebný materiál. Žalovaný objednal u súkromného podnikateľa Š. G. - STRAstav stavebný materiál vrátane príslušných nástrojov, avšak samotnú cenu stavebného materiálu a náradia zaplatila žalobkyňa. Žalovaný 5. marca 2013 prevzal stavebný materiál a náradie v celkovej hodnote 2.989,56 eura, čo aj potvrdil svojim podpisom na dodacom liste, ktorý bol vystavený na meno žalobkyne. S dodacím listom prevzal aj faktúru č. Q. za prevzatý tovar a oba dokumenty odovzdal žalobkyni. Táto 14. mája 2013 uhradila firme Š.U. G. - G. v hotovosti fakturovanú čiastku vo výške 2.989,56 eura. Rovnakým spôsobom žalovaný zabezpečil ďalší stavebný materiál a náradie v celkovej výške 5.460,56 eura, čo potvrdil svojim podpisom na dodacom liste. Dodávateľ za odobratý materiál vystavil žalobkyni faktúru č. FV00007 z 31. marca 2013, ktorou jej vyfakturoval sumu 5.460,56 eura. Žalobkyňa po doručení faktúry túto sumu zaplatila 14. mája 2013 priamo do pokladne Š. G. - G.. Žalovaný po prevzatí materiálu časť aj skutočne odovzdal žalobkyni. Žalobkyňa 1. júna 2013 poskytla žalovanému zálohu na nákup ďalšieho stavebného materiálu vo výške 6.000,- eur. Celkovo zaplatila sumu 14.450,12 eura. Žalobkyňa si dala vypracovať rozpočet rekonštrukčných prác vrátane reálneho použitého materiálu k 17. júla 2013, podľa ktorého na hornej časti domu bol použitý

stavebný materiál v hodnote 373,27 eura, na exteriéri v hodnote 422,58 eura a na suterén v celkovej hodnote 917,08 eura. Celkovo bol zabudovaný materiál v hodnote 1.712,93 eura. Žalovaný sa teda na úkor žalobkyne bezdôvodne obohatil o sumu 12.737,19 eura. Vo veci bol vydaný platobný rozkaz, ktorý sa nepodaril doručiť žalovanému do vlastných rúk, a preto ho súd uznesením z 15. decembra 2014, č. k. 20 C 99/2013-77 zrušil.

1.1 Okresný súd Prešov rozsudkom z 1. februára 2016, č. k. 20 C 99/2013-249 konanie o zaplatenie sumy 342,59 eura s príslušenstvom zastavil (výrok I.). Žalovaného zaviazal zaplatiť žalobkyni sumu 3.794,48 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,25 % ročne zo sumy 3.794,48 eura od 9. decembra 2013 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok II.). V prevyšujúcej časti žalobu zamietol (výrok III.). Žalobkyňu zaviazal nahradiť žalovanému trovy konania vo výške 1.715,90 eura (trovy právneho zastúpenia) na účet právnej zástupkyne žalovaného, JUDr. Emílie Šimkulákovvej, advokátky, do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok IV.). Doplnčím rozsudkom z 24. apríla 2017 sp. zn. 20 C 99/2013-317 priznal súd štátu voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 70,21 % a voči žalovanému 29,79 % (výrok V.)

1.2 Krajský súd v Prešove uznesením z 30. novembra 2016, č. k. 6 Co 127/2016-293 vrátil vec súdu prvej inštancie na rozhodnutie o trovách štátu. Krajský súd rozsudkom z 31. mája 2018 č. k. 6 Co 111/2017-350 potvrdil rozsudok vo výroku II., ktorým súd žalobe v časti vyhovel. Zrušil rozsudok vo výroku III., ktorým žalobu v prevyšujúcej časti zamietol ako aj vo výroku IV. o trovách konania a výroku V. dopĺňajúceho rozsudku o trovách štátu a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

2. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom č. k. 20 C 99/2013-391 z 28. decembra 2018 určil, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni sumu 8.450,12 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,25 % ročne zo sumy 8.450,12 eura od 9. decembra 2013 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Žalovaného zaviazal nahradiť žalobkyni trovy konania v rozsahu 92,26 %. Priznal štátu voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 3,87 % a voči žalovanému v rozsahu 96,13 %. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ustanoveniami § 451 ods. 1 a 2, § 456 veta prvá a § 563 Občianskeho zákonníka a vecne tým, že medzi stranami nebolo sporné, že žalovaný prevzal od žalobkyne sumu 6.000,- eur na nákup stavebného materiálu. Žalobkyňa poskytla žalovanému finančné prostriedky na úhradu sporných faktúr celkovo v sume 14.450,12 eura. Medzi stranami nepovažoval za sporné, že bol dodaný stavebný materiál v celkovej hodnote 2.055,52 eura. Ďalej konštatoval, že žalovaný nepreukázal zabezpečenie práv v hodnote 7.609,10 eura. Ako bolo konštatované v predchádzajúcom rozsudku súdu prvej inštancie a aj v rozsudku krajského súdu, v konaní bolo zo strany žalovaného preukázané iba vyplatenie sumy 150,- eur svedkovi C. K., čo vyplýva z jeho výpovede. Vo zvyšnej časti žalovaný neuniesol dôkazné bremeno. Žalovaný žiadnym dôkazným prostriedkom nepreukázal, že za práce zaplatil, resp. ich vykonal. Uviedol, že žalobkyňa poukázala na to, že všetky práce boli zabezpečované prostredníctvom občianskej výpomoci bez platenia náhrady a že žalovaný mal iba dodať stavebný materiál, pričom žiadne práce nemal vykonávať. Tieto mal vykonať jej známy. Pokiaľ žalovaný tvrdil, že sa so žalobkyňou dohodli na odmene 70,- eur a 16,- eur za cestu z Veľkého Šariša do Kamenice, tak táto skutočnosť v konaní rovnako nebola preukázaná. Pokiaľ ide o započítanie náradia, ktoré sa podľa tvrdenia žalovaného má nachádzať na stavbe, tak k tomu súd prvej inštancie uviedol, že žalovaný náradie žiadnym spôsobom nešpecifikoval. Nie je ani zrejmé, či vôbec existuje, resp. je vo vlastníctve žalovaného. Súd prvej inštancie mal preto za to, že započítanie nebolo dôvodné. Pokiaľ ide o zvyšnú časť, súd prvej inštancie uviedol, že je viazaný rozsudkom Krajského súdu v Prešove v tom, že žalovaný nepreukázal, že by uhradil zo svojich finančných prostriedkov sporné faktúry. Listinné dôkazy predložené po zrušujúcom rozsudku nepreukazovali, že faktúry uhradil žalovaný, keďže aj podľa vyjadrenia žalovaného sa má jednať o platby za odobratý materiál, ktorý slúžil na rekonštrukciu rodinného domu vo D. Š. a nie na rekonštrukciu domu žalobkyne. Žalovaný v konaní nepredložil a ani neoznačil dôkazy, ktoré by hodnoverným spôsobom preukázali, že žalobkyni poskytnuté finančné prostriedky vrátil, resp. tieto boli v celom rozsahu použité na rekonštrukciu rodinného domu žalobkyne. Na základe uvedeného súd dospel k záveru, že žalovaný sa na úkor žalobkyne bezdôvodne obohatil o sumu 12.244,60 eura, a preto je

povinný toto bezdôvodné obohatenie vydať. Právoplatným rozsudkom bola žalobkyni priznaná suma 3.794,48 eura a z tohto dôvodu súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 8.450,12 eura.

3. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) na odvolanie žalovaného rozsudkom z 23. marca 2021 sp. zn. 6 Co 40/2019 napadnutý rozsudok súdu potvrdil vo výrokoch I., III. a IV. Žalobkyni priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100 %. V odôvodnení rozhodnutia sa stotožnil so súdom prvej inštancie a uviedol, že žalobkyňa jednoznačne nepreukázala, že poskytla finančné prostriedky vo výške 8.450,12 eura, čo konštatoval aj odvolací súd v rozsudku č. k. 6 Co 111/2017-350 z 31. mája 2018. Odvolací súd taktiež skonštatoval, že pokiaľ ani žalovaný nepreukázal, že by finančné prostriedky, ktoré boli použité na úhradu sporných faktúr boli jeho, je vzhľadom na všetky skutkové okolnosti a vykonané dôkazy pravdepodobnejšie, že peniaze poskytla žalobkyňa. Vykonaným dokazovaním bolo v predmetnej právnej veci preukázané vyplatenie sumy 150,- eur svedkovi C. K.. V ostatnom však žalovaný neunesol dôkazné bremeno, a to vo vzťahu k vykonaniu, resp. zaplateniu prác vykonaných na nehnuteľnosti žalobkyne, nároku na náhradu za cestu z Veľkého Šariša do Kamenice, ako aj vo vzťahu k nariadeniu žalovaného, ktoré by sa malo nachádzať u žalobkyne, jeho špecifikáciu, ale aj jeho samotnú existenciu. Žalovanému sa nepodarilo jednoznačne, bez akýchkoľvek pochybností preukázať, že by na nehnuteľnosti žalobkyne vykonal práce, príp. ich zaplatil, ktoré mali byť ohodnotené sumou 7.609,10 eura. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že žalovaný nepredložil a ani neoznačil dôkazy, ktoré by hodnoverným spôsobom preukázali, že žalobkyni poskytnuté finančné prostriedky vrátil, resp. tieto boli v celom rozsahu použité na rekonštrukciu rodinného domu žalobkyne. Preto pokiaľ žalovaný nepreukázal, že by finančné prostriedky, ktoré boli použité na úhradu sporných faktúr boli jeho, je vzhľadom na všetky skutkové okolnosti a vykonané dôkazy pravdepodobnejšie, že peniaze poskytla žalobkyňa. V tejto súvislosti odkázal súd prvej inštancie na protiprávne konanie žalovaného, oklamanie žalobkyne žalovaným a jeho vybavovanie duplicitných faktúr, ktoré boli v priebehu konania preukázané. Z predmetných faktúr vyplývalo, že uhradené boli. Za situácie, keď žalovaný konal protiprávne, klamal, je dôvodné prikloniť sa k tvrdeniam žalobkyne, že ich hradila ona a to s ohľadom na všetky skutkové okolnosti v predmetnej veci. Za tejto situácie tak bolo preukázané vykonaným dokazovaním, že žalovaný sa na úkor žalobkyne bezdôvodne obohatil o sumu 12.244,60 eura (6.000,- eur + 2 989,56 eura + 5.460,56 eura - 2.055,52 eura - 150,- eur), a preto je povinný toto bezdôvodné obohatenie vydať žalobkyni. Nakoľko už bola suma 3.794,48 eura priznaná žalobkyni predchádzajúcim právoplatným rozsudkom, správne súd prvej inštancie zaviazal žalovaného napadnutým rozsudkom na zaplatenie zvyšnej sumy 8.450,12 eura ako plnenia prijatého bez právneho dôvodu (§ 451 Občianskeho zákonníka).

4. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie s tým, že súdy mu nesprávnym procesným postupom znemožnili, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP) a zároveň, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu závisel od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa súdy nižších inštancií odklonili od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP). Namietal, že súd prvej inštancie v novom konaní nevykonal žiadne ďalšie dokazovanie navrhnuté žalovaným. Z rovnakého dôvodu, viazaný právnym názorom a odporúčaním odvolacieho súdu, nové rozhodnutie vydal len po zmene spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov a tak ako ho inštruoval odvolací súd. Odvolací súd vec nesprávne právne posúdil a pri rozhodovaní sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a to tak, že nesprávne určil, kto je v tomto spore nositeľom dôkazného bremena, negatívne vyhodnotil tzv. negatívnu dôkaznú teóriu a pozitívnu dôkaznú teóriu. Dôkazné bremeno zaťažuje žalobkyňu, v ktorej záujme je preukázanie pravdivosti ňou tvrdenej skutočnosti zakladajúcej ňou tvrdené právo. Nesplnenie dôkaznej povinnosti žalobkyňou znamená neunesenie dôkazného bremena, čo musí mať za následok prehru v spore. Odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu videl od rozhodnutí z 31. mája 2010 sp. zn. 6 Cdo 81/2010, z 30. apríla 2012 sp. zn. 6 Cdo 95/2011, z 26. júna 2013 sp. zn. 2 Cdo 256/2012 a z 18. júla 2018 sp. zn. 8 Cdo 115/2017. V nadväznosti na nesprávne vyriešenie otázky, kto je nositeľom dôkazného bremena odvolací súd nesprávne aplikoval aj tzv. negatívnu dôkaznú teóriu, keď vyžadoval aby žalovaný preukázal, že mal svoje prostriedky na zaplatenie sporných faktúr a keďže túto skutočnosť žalovaný nepreukázal, odvolací súd z toho vyvodil, že mu peniaze musela dať žalobkyňa. Porušil tým pravidlo, že

neexistencia niečoho sa zásadne nepreukazuje. Nie je možné preukázať skutočnosť, ktorá sa nestala. Z týchto dôvodov navrhol napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ako aj rozsudok prvej inštancie zmeniť a žalobu v časti o zaplatenie 8.450,12 eur s príslušenstvom zamietnuť alebo alternatívne zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie s návrhom na odklad vykonateľnosti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 23. marca 2021 sp. zn. 6 Co 40/2019.

5. Žalobkyňa vo svojom vyjadrení k dovolaniu navrhla dovolanie zamietnuť. Uviedla, že dovolací dôvod podľa § 420 písm. f/ CSP a podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP nie je daný. Dovolací dôvod nesmeruje voči rozhodnutiam, ktoré sú dovolaním napádané (sp. zn. 6 Co 40/2019 z 23. marca 2021 a sp. zn. 20 C 99/2013 z 28. decembra 2018, ale voči 6 Co 110/2017 z 31. mája 2018), ktorý však nie je v zmysle petitu žalovaného predmetom dovolacieho prieskumu. Odvolací súd rozsudkom sp. zn. 6 Co 110/2017 z 31. mája 2017 zrušením rozhodnutia poskytol žalovanému priestor na navrhnutie dôkazov súdu prvej inštancie, ktoré by hodnoverne preukazovali ním tvrdené skutočnosti v konaní. Neexistujú žiadne procesné pochybenia, ktoré by zakladali dovolací dôvod podľa ustanovenie § 420 písm. f/ CSP. Skutkový ako aj právny stav bol náležite zistený a objasnený a odvolací súd svoje závery náležite a logicky vysvetlil. K dovolaciemu dôvodu podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP uviedla, že dôkazné bremeno bolo vyčerpávajúco argumentačne zdôvodnené súdom. Z predmetného konania, ako aj z odôvodnenia vyplývalo, že žalovaný žiadal preukázanie neexistencie dostatočných finančných prostriedkov na účte žalobkyne, teda chcel preukazovať skutočnosť, ktorá neexistovala z dôvodu, že negatívne skutočnosti sa nedokazujú. Žalobkyňa uviedla, že samotná skutočnosť, že žalovaný má iný právny názor a tým pádom sa nestotožňuje s právnym názorom odvolacieho súdu a súdu prvej inštancie samo osebe ešte neznamená, že odvolací súd sa odchyľil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Dovolateľ vo väčšine svojho dovolania poukazuje a opätovne vysvetľuje skutkový stav, pričom žalobkyňa je názoru, že dovolací súd by už nemal zastávať úlohu skutkového súdu. Žalovaný s odkazom na spisové značky poukázal na rozhodovacia činnosť dovolacieho súdu avšak predmetné právne názory prezentované v rozhodnutiach nie sú v priamom rozpore s právnym názorom odvolacieho súdu ani súdu prvej inštancie v tejto veci, a žalovaný žiadnym relevantným spôsobom nepreukázal skutočnú existenciu rozpornosti medzi právnym názorom odvolacieho súdu s judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP nie je prípustný a nezodpovedá požiadavkám podľa rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. K návrhu na odklad vykonateľnosti uviedla, že neexistuje žiaden dôvod hodný osobitného zreteľa resp. žalovaný žiadnym relevantným spôsobom ani nepreukázal existenciu dôvodu hodného osobitného zreteľa. Navrhla dovolanie žalovaného ako neprípustné odmietnuť.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP) dospel k záveru, že dovolanie nie je procesne prípustné a treba ho odmietnuť. Na stručné odôvodnenie v zmysle § 451 ods. 3 veta prvá CSP dovolací súd uvádza nasledovné:

7. Podľa § 444 ods. 1 CSP ak nejde o rozhodnutie, ktoré ukladá povinnosť plniť, dovolací súd môže na návrh odložiť jeho vykonateľnosť, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa.

8. Dovolací súd nezistil splnenie podmienok pre odklad vykonateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia podľa ustanovenia § 444 ods. 1 CSP a v súlade s ustálenou praxou o tom nevydal samostatné rozhodnutie.

9. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

10. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

11. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

12. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP.).

13. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

14. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

15. Žalovaný vyvodzujúci prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP namietal, že jeho navrhované dôkazy neboli vykonané k preukázaniu jeho tvrdených skutočností.

15.1 Právo na spravodlivý proces je jedným zo základných ľudských práv a do obsahu tohto práva patrí viacero samostatných subjektívnych práv a princípov. Podstatou tohto práva je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Z práva na spravodlivý proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (pozri napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

15.2 Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariača možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj judikát R 129/1999 a rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce

opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

15.3. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom sporovom konaní, potom už „postupom súdu“ vôbec nemôže byť ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol (porovnaj rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 ECdo 10/2014, 3 Cdo 146/2013).

15.4 Pojem „procesný postup“ súdu je potrebné vykladať takto aj za právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016.

16. Žalovaný namieta, že odvolací súd zaťažil konanie procesnou vadou podľa § 420 písm. f/ CSP tým, že postup ktorý zvolil odvolací súd v rozsudku 6 Co 111/2017-350 z 31. mája 2018 a odporučal súdu prvej inštancie pre nové konanie po zrušení rozsudku postup, ktorý znemožnil žalovanému, aby v novom konaní uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, pretože v novom konaní súd prvej inštancie - súd viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, nevykonal žiadne ďalšie dokazovanie navrhnuté žalovaným. A z rovnakého dôvodu - viazaný právnym názorom a odporúčaním odvolacieho súdu, nové rozhodnutie vydal len po zmene spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov a tak, ako ho inštruoval odvolací súd. Za daného stavu, keď odvolací súd prvoinštančnému súdu nevytkol žiadne procesné pochybenia ani neodporučil doplniť dokazovanie, nebolo nutné rozsudok zrušiť a mohol sám rozhodnúť vo veci. Zrušením rozsudku odvolací súd konal v rozpore s § 389 CSP a spôsobil zbytočné preťahy v konaní.

16.1 Najvyšší súd je názoru, že tento argument žalovaného v dovolaní neobstojí, nakoľko uvedená dovolacia námietka smeruje nie voči Rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6 Co 40/2019 z 23. marca 2021, ale voči predchádzajúcemu spôsobu rozhodnutia Krajským súdom v Prešove sp. zn. 6 Co 110/2017 z 31. mája 2018, ktorý však nie je predmetom dovolacieho prieskumu. Najvyšší súd podotýka, že úvaha, či je hospodárnejšie a efektívnejšie doplniť dokazovanie v odvolacom konaní alebo na tento účel vrátiť súdu prvého stupňa (pričom je zároveň treba zohľadniť právo účastníka na primeranú dĺžku konania), je primárne na odvolacom súde.

16.2 Najvyšší súd ďalej poukazuje, že odvolací súd v rozsudku v bode 18 dostatočným spôsobom ozrejmil a zdôvodnil, prečo je potreba opätovného vyhodnotenia záverov vykonaného dokazovania bez uloženia povinnosti súdu prvej inštancie doplniť dokazovanie v danej veci. Odvolací súd dôvod zrušenia rozhodnutia videl v nesprávnom hodnotení dôkazov prvostupňového súdu a nie v ich neúplnom vykonaní, pričom odvolací súd priznal možnosť ďalšieho dokazovania a kasáciou rozhodnutia dal možnosť žalovanému preukázať svoje tvrdenia.

16.3 Najvyšší súd uvádza, že dokazovanie je časť civilného konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh (v sporovom konaní žaloba) týka, v sebe obsahuje i právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd nie je v civilnom konaní viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z navrhnutých dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vecou súdu a nie strán sporu. Pokiaľ súd v priebehu civilného konania (prípadne) nevykonal všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie rozhodujúcich skutočností, nemožno považovať za procesnú vadu konania znemožňujúcu realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (tu por. R 125/1999). V takom prípade môžu byť síce nedostatočne zistené rozhodujúce skutkové okolnosti (čo v konečnom dôsledku môže viesť až k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), táto nesprávnosť ale na základe záverov už dávnejšej judikatúry najvyššieho súdu nezakladá vadu zmätočnosti (k tomu por. R 37/1993 a 3 Cdo 219/2013, 3 Cdo 888/2015, 4 Cdo 34/2011, 5 Cdo 149/2010, 6 Cdo 134/2010, 6 Cdo 60/2012, 7 Cdo 36/2011 a 7 Cdo 86/2012).

16.4 Ani podľa novej právnej úpravy civilného procesu, účinnnej od 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP, žiadneho z ďalších písmen rovnakého ustanovenia a ani v zmysle § 421 ods. 1 CSP nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov či nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (3 Cdo 26/2017, 4 Cdo 56/2017, 5 Cdo 90/2017, 8 Cdo 187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky posudzoval ústavný súd napríklad vo veci prejednávanej takýmto súdom pod sp. zn. II. ÚS 465/2017, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neutržateľnosti.

16.5 Dovolací súd v tejto súvislosti považuje za potrebné dodať, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie - porov. ustanovenie § 442 CSP, v zmysle ktorého dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neutržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP, avšak dovolací súd takúto vadu v posudzovanom spore nezistil.

16.6 Dovolací súd zdôrazňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

16.7 Vzhľadom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že žalovaný neopodstatnene namieta, že odvolací súd nesprávnym procesným postupom mu znemožnil uskutočňovať jeho patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP). Prípustnosť jeho dovolania z tohto ustanovenia preto nevyplýva a dovolací súd dovolanie žalobcu odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

17. Žalovaný vyvodzujúc prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP namietal, že odvolací súd nesprávne určil nositeľa dôkazného bremena a nesprávne vec posúdil.

17.1 Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP má určujúci význam vymedzenie „právnej“ otázky, ktorá bola riešená odvolacím súdom, avšak odvolací súd sa pri jej riešení odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu. Na to, aby na základe dovolania podaného podľa uvedeného ustanovenia mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 432 ods. 1 CSP), musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP (napr. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 203/2016, sp. zn. 3 Cdo 216/2017, sp. zn. 4 Cdo 64/2018, sp. zn. 6 Cdo 113/2017, sp. zn. 7 Cdo 95/2017 a sp. zn. 8 Cdo 95/2017). K posúdeniu dôvodnosti dovolania (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení) môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania.

17.2 Otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna (nie skutková otázka).

Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení).

17.3 Ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu je vytváraná najvyššími súdnymi autoritami, ktorú vyjadrujú predovšetkým rozhodnutia a stanoviská najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Rozhodovanie v súlade s ustálenou súdnou praxou je naplnením spravodlivého procesu, princípu rovnosti právnej istoty a legitímneho očakávania strán (čl. 2 ods. 1. ods. 2, čl. 3 Základných princíпов CSP). Do tohto pojmu však možno zaradiť aj prax vyjadrenú opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané nepublikované rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali (napr. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 6/2017, sp. zn. 3 Cdo 158/2017, sp. zn. 4 Cdo 95/2017, sp. zn. 5 Cdo 87/2017, sp. zn. 6 Cdo 21/2017 a sp. zn. 6 Cdo 129/2017). Do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletin Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I., II. a IV. vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986 (Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. januára 2018 sp. zn. 6 Cdo 29/2017, publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a súdov Slovenskej republiky č. 8/2018, pod R 71/2018).

17.4 Pre právnu otázku, ktorú má na mysli ustanovenie § 421 ods. 1 písm. a/ CSP je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide teda o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov dovolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky ale odvolací súd sa svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“ (Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 21. augusta 2018 sp. zn. 3 Obdo 42/2018 publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 9/2018, pod R 83/2018). Najvyšší súd k tomu v rozhodnutí sp. zn. 3 Cdo 6/2017 (podobne tiež napríklad v rozhodnutiach 4 Cdo 95/2017 a 7 Cdo 140/2017) uviedol, že „v dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, by mal dovolateľ: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť (a označením konkrétneho stanoviska, judikátu alebo rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c/ uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená“.

17.5 V dovolaní, prípustnosť ktorého je vyvodzovaná z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, musí dovolateľ špecifikovať ním tvrdený odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu bližšou konkretizáciou rozhodnutia (rozhodnutí) dovolacieho súdu, ktoré napĺňa pojem ustálená prax dovolacieho súdu (1 Cdo 206/2016, 2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 27/2017, 6 Cdo 27/2017, 6 Cdo 35/2017, 7 Cdo 7/2018). Sama polemika dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu niektorého problému, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v ustanovení § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Pokiaľ dovolateľ v dovolaní neoznačí ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach (predpokladoch) o tom, ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie dovolacieho súdu mal dovolateľ na mysli; v opačnom prípade by jeho rozhodnutie mohlo minúť zákonom určený cieľ a mohlo by viesť k procesne neprípustnému bezbrehému dovolaciemu prieskumu priečiacemu sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj (konkrétne) cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 písm. a/ CSP (porovnaj tiež Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. BECK 2016, str. 1382 a tiež 3 Cdo 28/2017, 4 Cdo 95/2017, 7 Cdo 140/2017, 8 Cdo 50/2017, 8 Cdo

78/2017).

17.6 Bez konkretizovania podstaty odklonu odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, nemôže najvyšší súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým „suplovať“ aktivitu dovolateľa, resp. advokáta, ktorý spísal dovolanie a zastupuje dovolateľa (2 Cdo 167/2017, 3 Cdo 235/2016, 5 Cdo 13/2018, 7 Cdo 114/2018, 8 Cdo 78/2017).

17.7 Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnú (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že môže ísť tak o otázku hmotnoprávnú (ktorá sa odvíja od interpretácie alebo aplikácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávnú (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). V prípade dovolania podaného v zmysle tohto ustanovenia je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, o ktorú z možností uvedených v ustanoveniach § 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP ide, teda z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania (1 Cdo 126/2017, 2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 132/2017, 4 Cdo 207/2017, 7 Cdo 20/2017, 8 Cdo 221/2017). Len samotné spochybňovanie správnosti skutkových zistení a vyhodnotenia dôkazov súdom, ako i sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia, či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní vecí, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a/ CSP a § 432 ods. 2 CSP. Absenciou uvedeného považuje CSP za dôvod pre odmietnutie dovolania pre neprípustnosť.

17.8 Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu uplatnenému podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP bolo teda povinnosťou žalovaného náležite vymedziť právnú otázku, od riešenia ktorej sa odvolací súd odklonil od doterajšej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Pokiaľ dovolateľ neoznačí alebo nesprávne označí ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach (predpokladoch) o tom, ktorú otázku a ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie mal dovolateľ na mysli; v opačnom prípade by jeho rozhodnutie mohlo minúť zákonom určený cieľ. V prípade nekonkretizovania podstaty odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu by najvyšší súd uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum priechiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania zvolenej v CSP, ale aj (konkrétne) cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP.

18. Z obsahu podaného dovolania nevyplýva vymedzenie právnej otázky, ktorú odvolací súd vo svojom rozhodnutí nesprávne právne posúdil, ani konkretizácia predpokladov prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 CSP. Bolo povinnosťou žalovaného presne v dovolaní uviesť, ktorý konkrétny judikát (rozhodnutie uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky) odvolací súd nerešpektoval v napadnutom rozhodnutí. Dovolací súd si plne uvedomuje, že by bolo v rozpore s princípmi spravodlivého procesu, pokiaľ by sa pri posudzovaní dovolania uplatňoval prílišný formalizmus. V rozpore s týmito princípmi ale nie je prístup majúci na zreteli, že ustanovenia CSP vyžadujú istú mieru formálneho a obsahového vyjadrenia dôvodov, z ktorých procesná strana vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania. Dovolanie žalovaného z hľadiska § 421 ods. 1 písm. a/ CSP neobsahuje exaktne označenie právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

19. Dovolací súd preto konštatuje, že prípustnosť dovolania uplatneného dovolateľom podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP nie je daná. Preto dovolací súd dovolanie žalovaného v tejto časti odmietol v zmysle § 447 písm. f/ CSP.

20. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol v zmysle § 438 ods. 1 CSP v spojení s § 453 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že v súlade so zásadou úspechu (§ 255 ods. 1 CSP) priznal žalobkyni nárok na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanému. O výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

21. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.